

Б У К В А Р

„НАРОДНА ПРОСВЕТА“
СОФИЯ • 1958

А

Б

В

Е

Ж

К

Л

М

П

Р

Ф

Х

Ц

Щ

Ъ

Г

Д

З

И

Й

Н

О

С

Т

У

Ч

Ш

Ь

Ю

Я

ХР. ВАСИЛЕВ * ИВ. ЙОРДАНОВ * Л. МИЛЕВА
Г. ВЕСЕЛИНОВ * П. ИВАНОВ

Буквар

ДЪРЖАВНО ИЗДАТЕЛСТВО „НАРОДНА ПРОСВЕТА“
СОФИЯ * 1958

Рисунки, корица и форзаци
художници *Мира* и *Иван Йовчеви*
Калиграфии *Н. Бисеров*
Под техн. контрол на *Ст. Атанасов*

Редактор *Ст. Лалев*
Художник-редактор *О. Вълнарова*

Техн. редактор *Р. Колев*
Коректор *Л. Ватралова*

Даден за печат на 17. XI. 1957 г.
Излязъл от печат на 30. VII. 1958 г.
Печатни коли 6
Тираж 170,000 екз.

Л. Г. I/1

Първо издание

Формат 71 × 100/16

Авторски коли 11·70

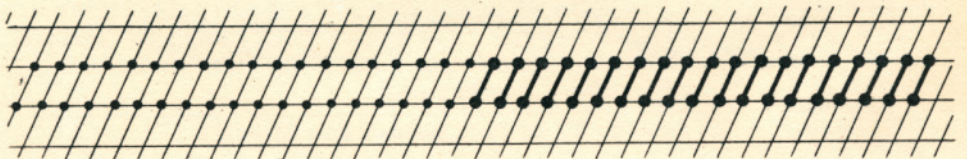
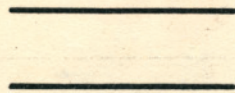
Пор. № 3051 (офсет)

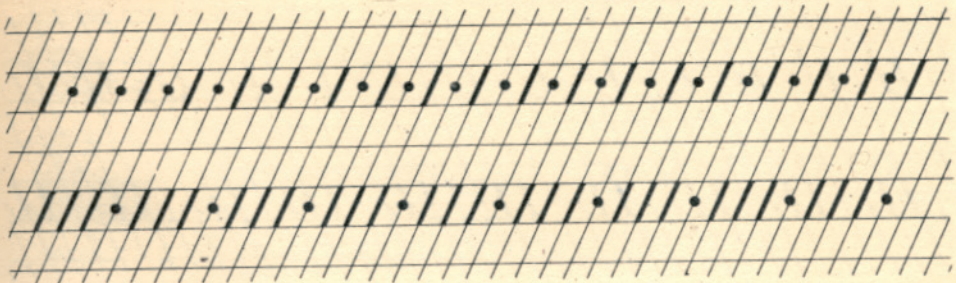
Книжно тяло — 2·11 лв.; 3 приложения — 0·29 лв.; Подвързия — 1·40 лв.

Цена 3·80 лв. — 1955 г.

Държавен полиграфичен комбинат „Д. Благоев“ — София

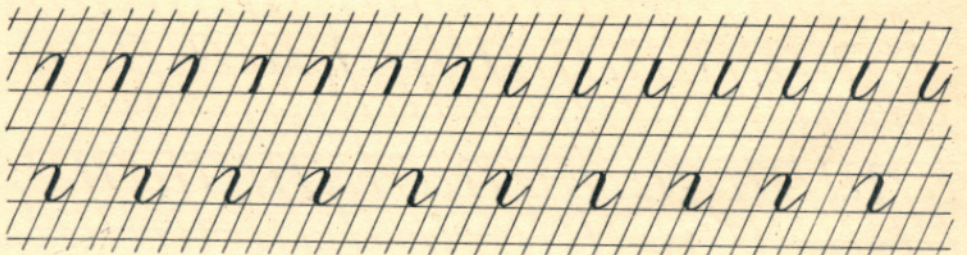

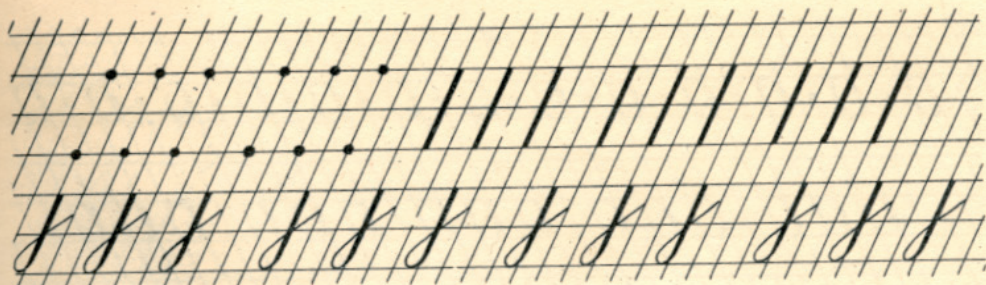

Handwriting practice lines consisting of two rows of slanted lines. The first row contains ten cursive 'r' characters, and the second row contains ten cursive 'n' characters.

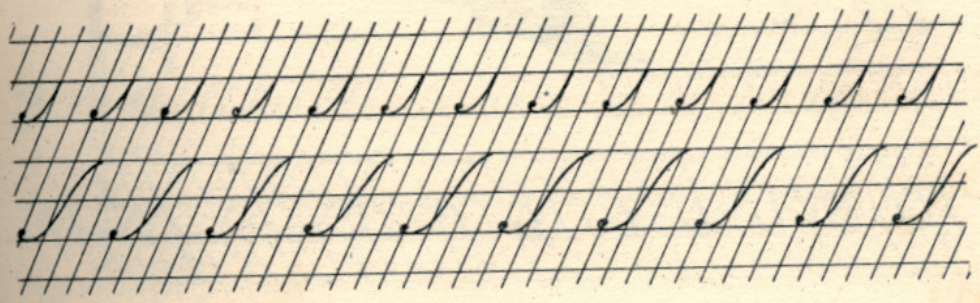

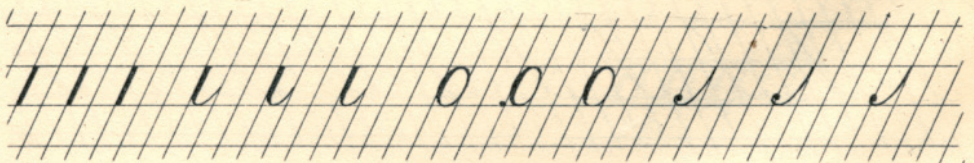

0.0.0.0.0.0.0.0.0.0.0.0.0.0.0

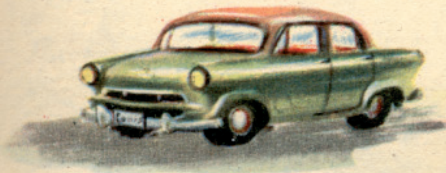
000 000 000 000 000

Aa

A
A
A

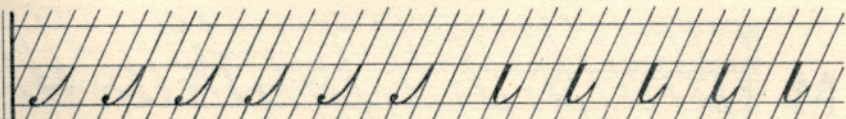

a | o o o o o o o u u u u u u
a | a a a a a a a a a a

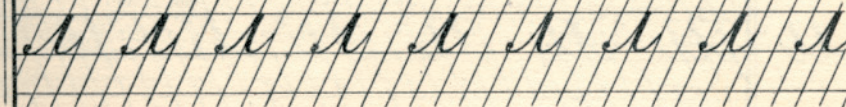
Лл

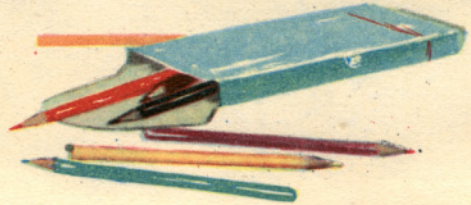
Л

л

Mm

M M M M M M M M M M
m m m m m m m m m m

ма-ма

м м м м а а а а
ма-ма мама мама

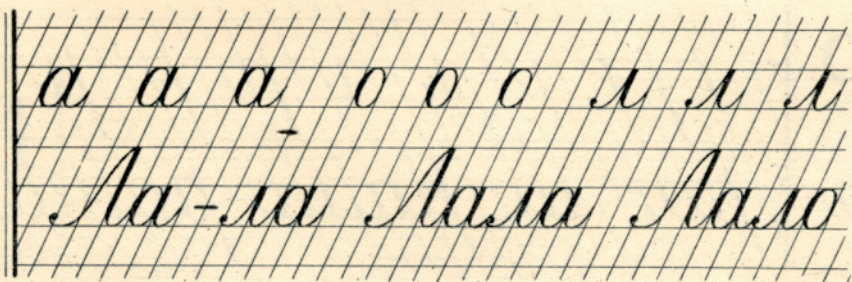
ма-ма
ма-мо

Ла-ла
Ла-ло

Ма-мо, ма-мо!

а | о | л | м

Рр

ра-мо
ма-мо

Ла-ла
Ма-ра

Ла--

Ма--

р		/ / / г г г р р р
р		ра-мо рамо рамо

ма-мо
ра-мо

Ма-ра
Ма-ро

Ма-мо, Ма-ра!
Ма-ро, Ма-ро!

ма | мо | ла | ло | ра | ро

М | *М М М М М М М М М М*
М Ма-ра Ма-ра

Ии

ма-ма | Ми-ла
и-ма | Ли-ла

Ми-ла

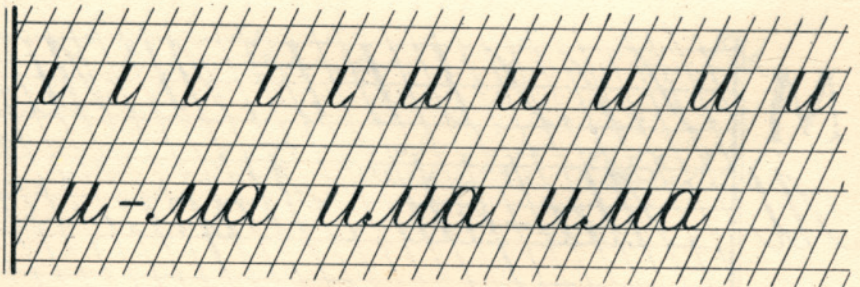
Ми-ла и-ма / и

И-ма и

И

и

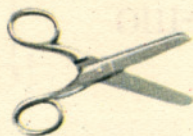
Ми-ра
Ми-ла

ра-мо
ма-мо

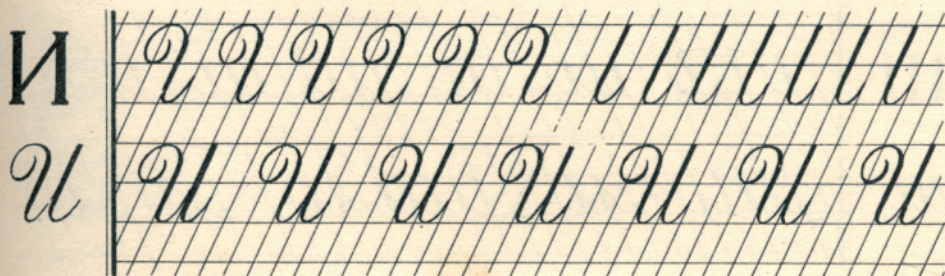
Ли-ла
Ли-ло

Ми-ла и-ма
А Ли-ло?
Ли-ло и-ма

а | о | и | л | м | р

Ш ш

Ша-ро
Ра-шо

ши-ло
Ли-ло

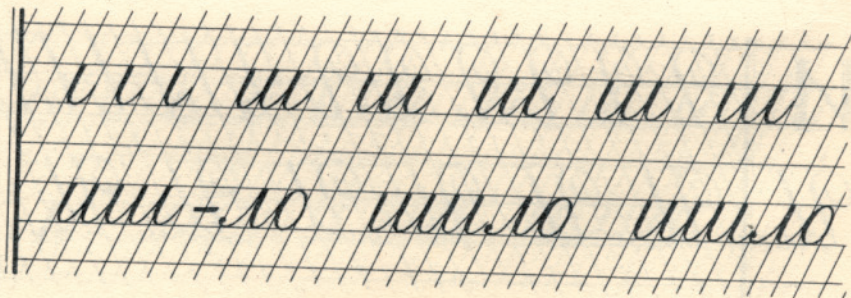
ло-шо
ло-ши

О, Ша-ро, Ша-ро!

Ми-ли ми Ша-ро!

Ш

ш

Ша-ро
Ма-ро

ра-мо
Ра-шо

Ми-шо
ши-ло

Ми-шо, Ми-шо!

Ма-ра и-ма

ми | ли | ри | ша | шо | ши

Уу

у-ра
у-ши

у-ми
шу-ми

Ша-ро
шу-ма

У-ра, Ми-шо!
У-ра! У-ра!

У

и у у у у-ра ура

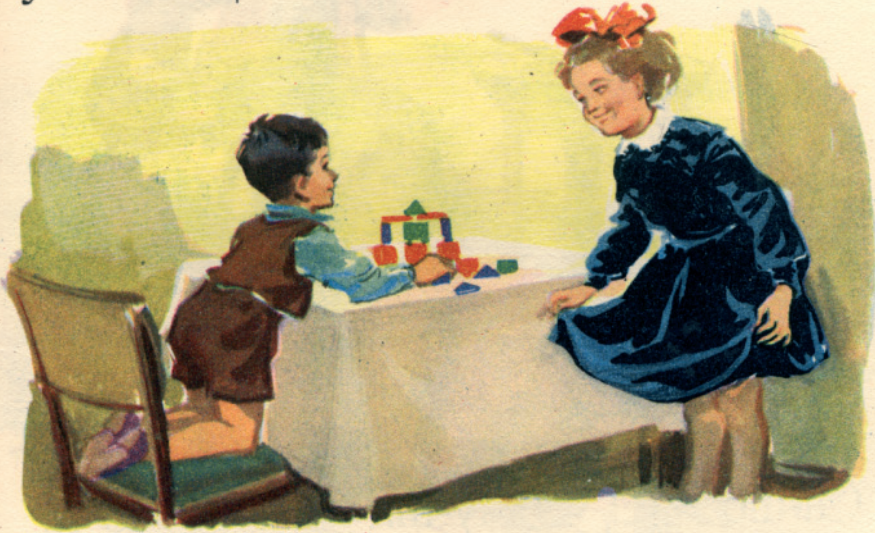
у

шу-ма шума

у-ра
у-ши
у-ми

Ра-шо
ра-мо
ма-мо

Ли-ло
ши-ло
ло-шо

Ра-шо, Ра-шо!

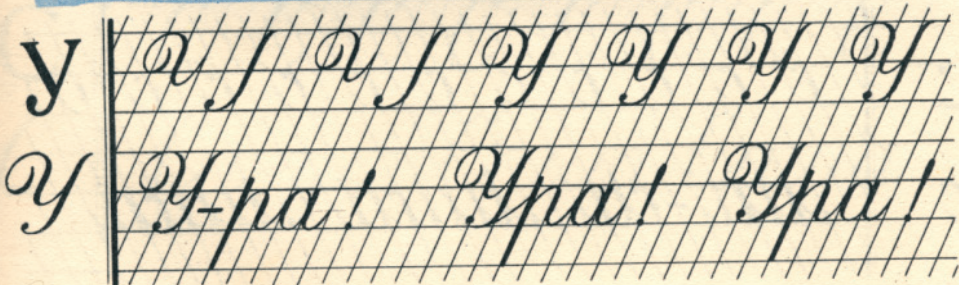
Ма-ма ми у-ши

У-ши ми и

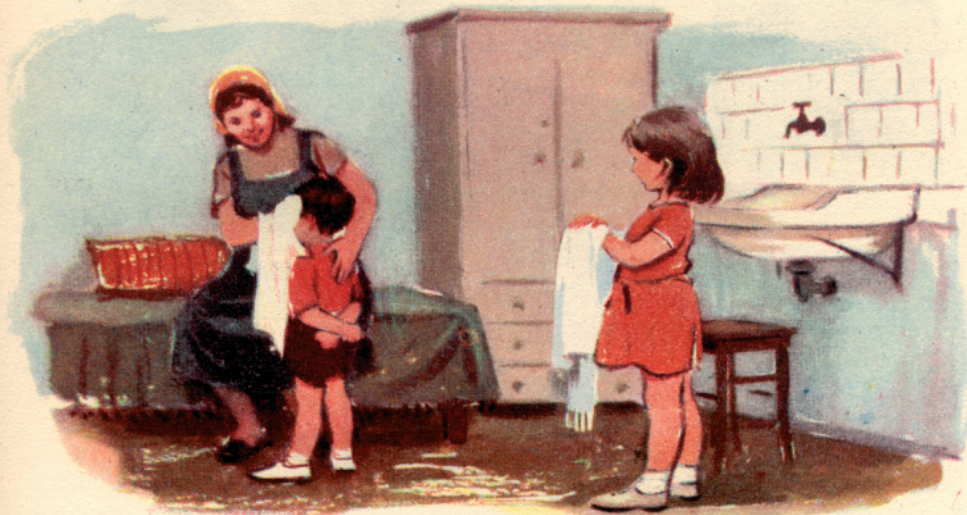
а | о | у | и | м | л | р | ш

ос
о-са
ро-са

ма-са
ру-са
Ру-си

су-ши
у-ши
о-си

Ма-ма у-ми Ру-си.
У-ми и Са-ша.

са | со | си | су | му | лу | шу | ру

С | С С С С С С С С С С
С | Са-шо Сашо Саша

Ее

Е-ма
е-ла

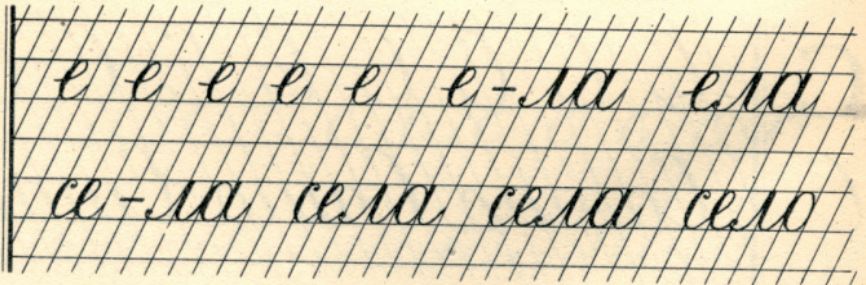
ши-е
ми-е

са-ма
са-ми

Ема и Ли-ла

Е-ма и Ли-ла са са-ми.
Ли-ла ре-ши Е-ма.
Е-ма и Ли-ла са ми-ли.

е

е

ши-ше
шо-се

се-ла
е-ла

о-ре
мо-ре

Саша и Шаро

Са-ша е ме-ла.
Ме-ла е и се мие.
А Ша-ро са-мо лае.

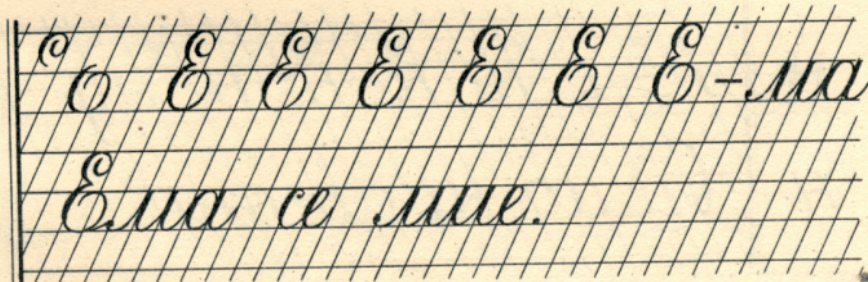

-- ше

-- ле

а | о | у | и | е | л | м | р | ш | с

Е

Е

Нн

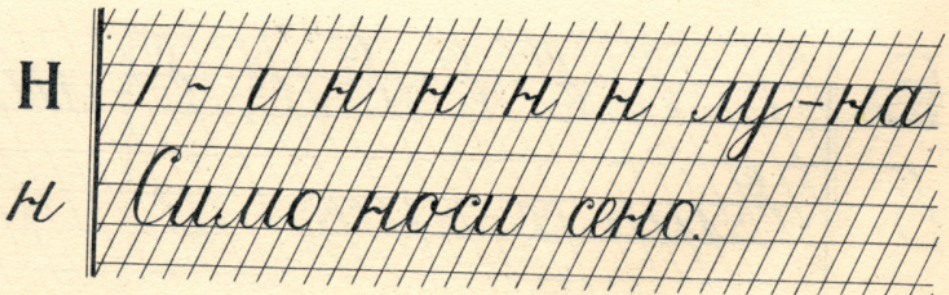
Но-на
Ни-на

лу-ла
лу-на

ну-ла
Не-но

Нани, Нено!

На-ни, ми-ли Не-но!
На-ни, ми-ли си-не!
На-ни, Не-но, на-ни!

ра-но
ра-мо

А-на
ум-на

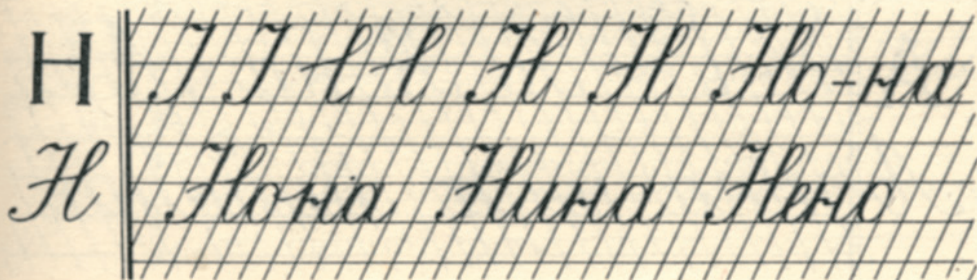
ра-на
Но-на

Нона оре

Ро-са ра-но ро-си.
Мо-ма ра-но ра-ни.
Ра-но Но-на оре.
Ра-но Но-на сее.

на | но | ни | ну | не

Ле-на
Ми-ле-на

Ли-на
ма-ли-на

ма-ши
ма-ши-ни

Мама шие

Мама шие на машина.

Шие на Милена

На мене уши

А | Л - А | А-на | Ана
А | Ана има машина.

ма-са
мас

шу-ма
шум

НО-СИ
НОС

СОМ
СОЛ

Сом

Нешо улови сом.
— Милено, сом, сом!
Милена на-со-ли сома.

ма
ми

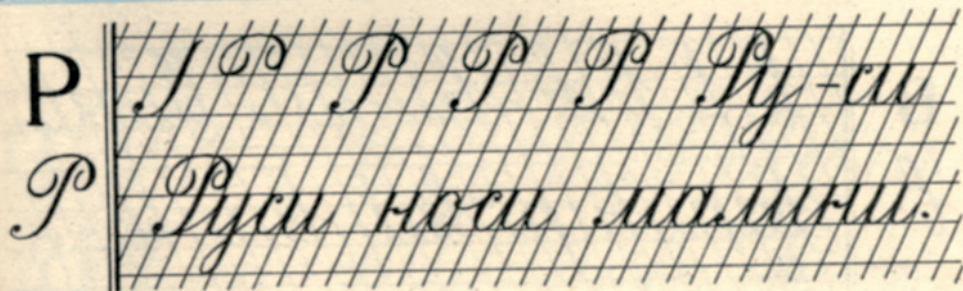
ла
ли

ра
ри

са
си

на
ни

ш $\begin{cases} а \\ и \end{cases}$

ВВ

вар	мо-ли	Ве-са	ри-су-ва
вир	мо-ли-ви	ве-се-ла	на-ри-су-ва

Веса рисува

Веса е весела. Има нови моливи. Рисува малини.

— Мамо, мамо! Веса нарисова малини.

В | в в в в ви-ма вила
в | вар вир ваи ваюве

ВОЛ
ВО-ЛО-ВЕ

СИ-ВИ
ВИ-ЛА

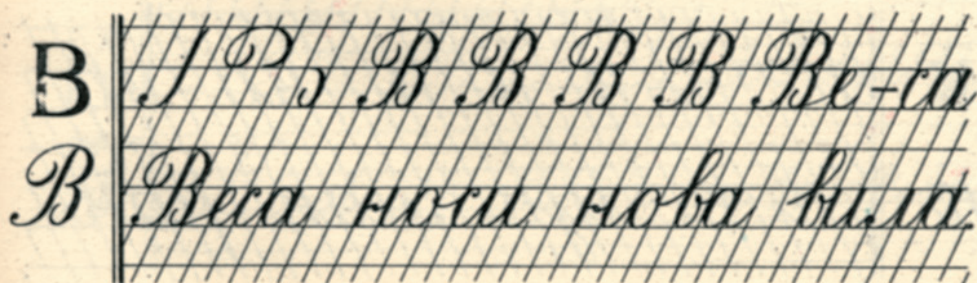
МО-ЛИ-ВИ
МО-ЛИВ

ВЕ-СЕ-ЛА
ВЕ-СЕЛ

Волове

Имаме сиви волове. Сава им носи сено. Вела носи вила на рамо.

— Ела, Вело! Ела носи сено!

Кк

лук
мак

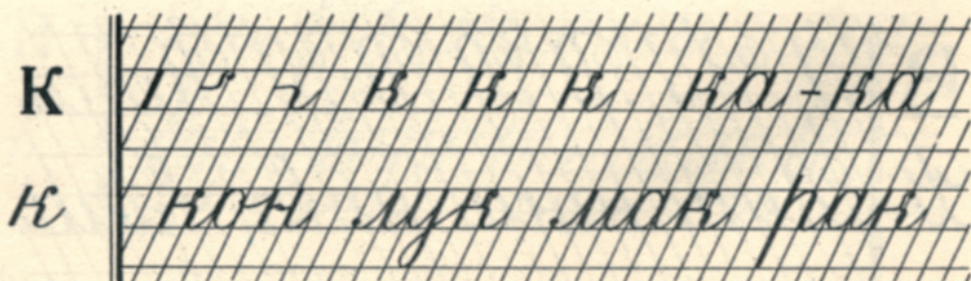
ка-ка
ку-ка

кон
ка-ми-он

ки-но
ки-лим

Камен и Кирил

Камен кара камион. Кара леко. В камиона има лук. И Кирил е на камиона.

Пп

па-ра
по-па-ра

пе-сен
е-сен

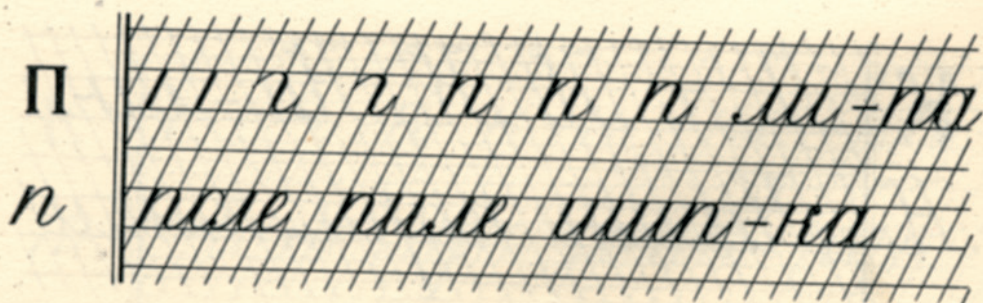
су-па
са-пун

кап-ка
шап-ка

Пенка пере

Пенка купи сапун. Мама пере. И Пенка пере. Пере и си пее.

Весела е Пенка. Весела песен пее.

ПИС-МО
ПИС-МА

КУ-ПИ
ПИ-ЛЕ

ЛИ-ПА
ПА-ВЕЛ

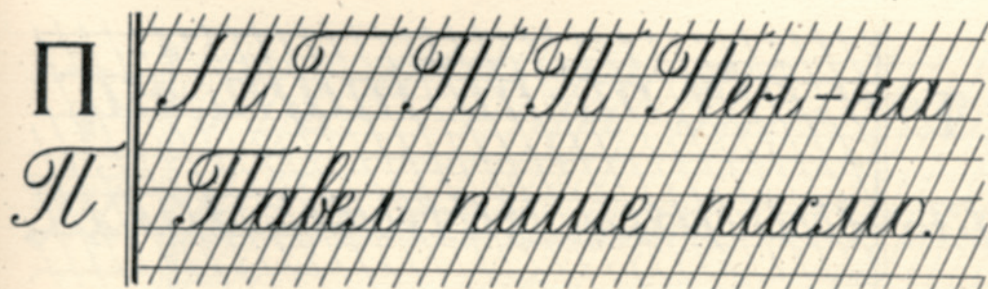
КО-ЛЕ-ЛО
КО-ЛЕ-ЛА

ПИСМО

Калин е на село. Павел му пише писмо.

*Мили Калине,
Мама ни купи ново колело.
Малко е. Лесно се кара.
Ела си, Калине!
Павел*

Т Т

топ-ка
тук

тел
пе-тел

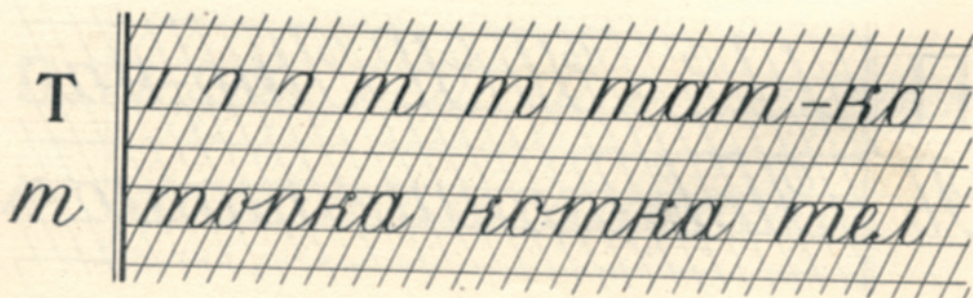
Тош-ко
Мит-ко

пот
пет

Новата топка

Тошко и Митко са на полето. Ритат новата си топка. Тошко е по-силен. Рита по-силно от Митко.

Новата топка лети, лети!

тор
мо-тор

кот-ка
кит-ка

пет
Пет-ко

ут-ре
ут-ро

Нашата котка

Ето нашата котка. Има си малки котета. Лови им мишки.

Нашата котка е шарена. Шарени са и котетата.

то-

пе-

те-

Т | *Т Т Т Т* | *Т Т Т* | *Тотка*
Т | *и Течка имат тонка.*

Х х

хор	Ве-са	хал-ва	му-ха
хо-ро	ха-ре-са	су-хар	му-хи

Хор

— Милке, ние имаме хор. Елена, Веска и Михо са в хора. Пеем нови песни. Ела с нас!

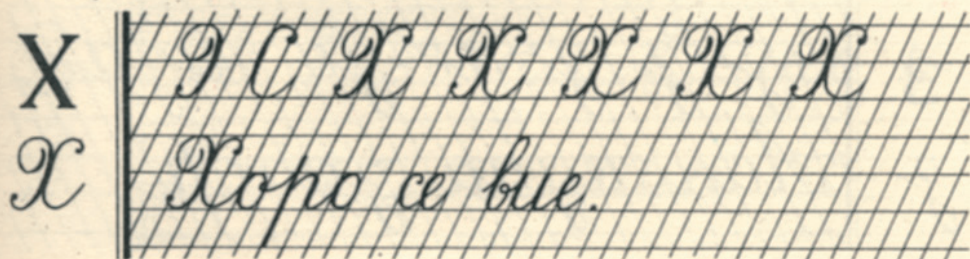
Милка хареса хора ни.

Х	х	х	х	хо-ро	хоро
х	хор	хор	у-хо	ухо	

су-ха	ти-хо	о-ре	се-ло
тух-ла	Тин-ка	о-рех	ве-се-ло

Хоро

Хоро се вие и шири.
 — Иху, иха! Хопа, хоп!
 Кирил маха на Тинка:
 — Ела, Тинке, на хорото!
 Иху, иха! Хопа, хоп!

Зз

за-ек

ро-за

зе-ле

зе-лен

ло-за

Ло-зан

за-хар

За-ха-ри

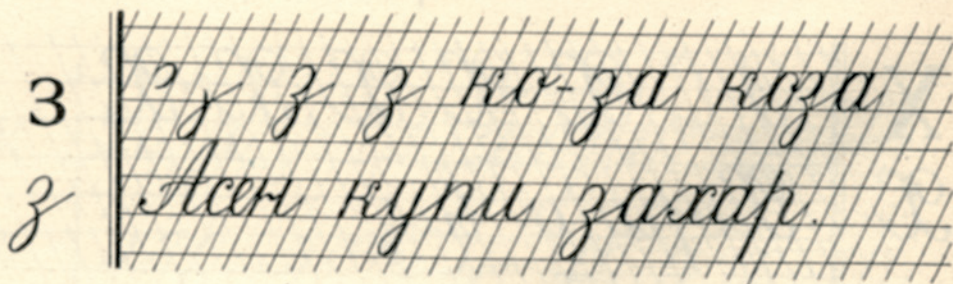
Захари

Захари има сив заек. Носи му зеле.

— На, хапни си, хапни!

Захари измете кошарата на заека.

После му занесе овес.

КО-са	зе-ле	зи-ма	Ми-ла
КО-за	зел-ка	зи-му-ва	мил-ва
КОЗ-ле	зел-НИК	ЗИМ-НИК	МИЛ-ва-МЕ

Зорка

Зорка пасе коза. Козата има малки коз-
лета. Колко са мили!

— Ме-е, ме-е! — викат те.

Зорка милва малките козлета.

З З З Зорка. Ешил и
З Зорка пишат.

Ъ ъ

сър-на	пън	Пър-ван	път
зър-на	вън	Въл-кан	пъ-ту-вам

Сърна

Първан и Вълко отиваха към върха.
Пееха весела песен. Вълко извика:

— Ехо-о! Ехо-о!

— Тихо! — каза Първан. — Сърна!
Сърната се озърна и хукна към шумака.

Ъ	ъ	ъ	ъ	сърна	зърна
ъ	вън	път	пътувам		

КЪЛ-ВЕ
КЪЛ-ВАТ

ЗЪР-НА
О-ЗЪР-НА

КОШ
КО-КОШ-КА

ПЪТ
ПЪТ-НИК

Малките пилета

Нашата кокошка измъти
пилета. Те са малки и пухкави.

— Кът, кът, кът! — вика им
кака Вълка.

Ние им сипваме зърна.

Пилетата писукат и кълват.

а | о | у | ъ | и | е

О О О О О Орли
пътува към село.

Ж ж

же-ра-ви
жът-ва-ри

жи-то
Жив-ко

жар
по-жар

Ру-жа
ре-жа

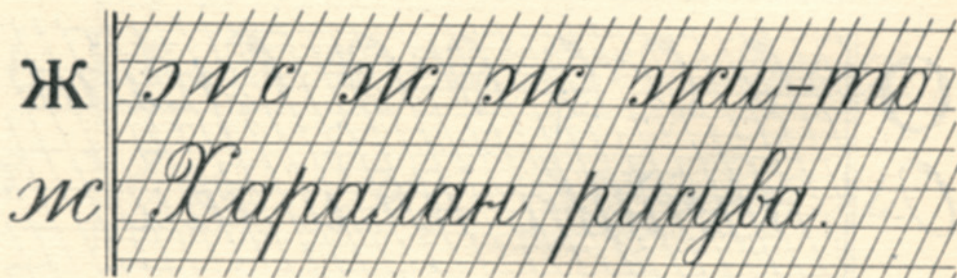
Жерави

— Жерави, жерави! — извика Ружа. — Колко са високо!

— Те отлитат — каза Живко. — Отиват в топлите места. Там зимуват.

Ружа и Живко махат на жеравите.

жу-ми
шу-ми

жи-ло
ши-ло

мъ-же
мъж

Еж-ко
теж-ко

На полето

Ружа и Живко са на полето.

Есен е. Нивите са зелени. Ружа каза:

— Живко, виж! Това е жито. Посевите никнат, затова се зеленее полето.

жа
ша

жу
шу

жи
ши

же
ше

Ж | ЖИ С ЖИ ЖИ ЖИ
Ж | Живко нощи еж.

ЛИС-ТА
ЛИСТ

ЖЪЛ-ТИ
ЖЪЛТ

КОС
КОСТ

ВЪЛК
ТАНК

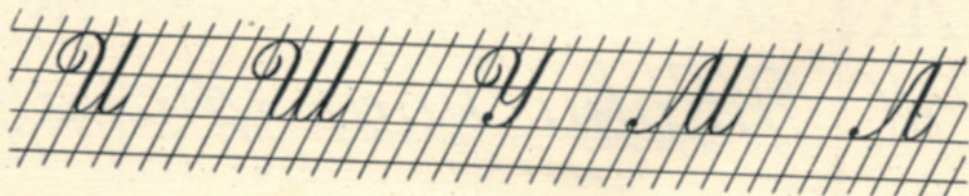

НОВ МОСТ

Около нашето село се вие река. Като завали, реката се разлива. Не се минава лесно.

От тази есен на реката има нов мост. Хора, коли и камиони минават по моста.

Нека вали! Ние имаме нов мост. Лесно минаваме реката.

м . .

та . .

во . .

мо . .

сб . .

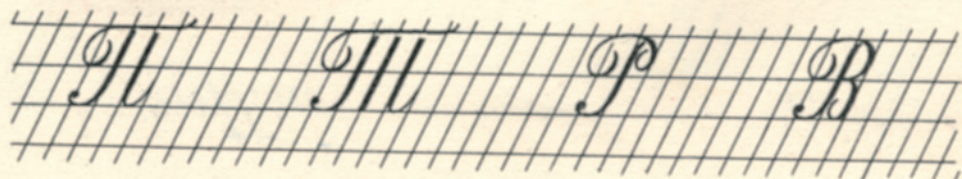
тыри . .

мок-ра	тес-ла	ра-на	спи
кра-ва	сла-ма	вра-на	сви
пра-ва	Сла-ва	хва-на	ври

Малкото теле

Кравата Зорка се отели. Кака Славка занесе телето на топло. Златко му постла слама. Телето се сви и заспа.
 — Спи, спи! — каза кака Славка.
 Златко помилва малкото теле.

Това е ... ша

Това е ... ва

Това е ... ме

Това е ... на

Това е ... на

Това е в ...

Бб

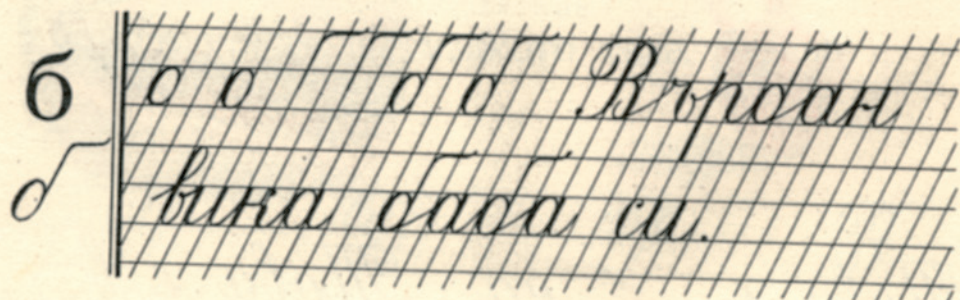
ба-ба	пе-ра	бук-ва	бон-бон
бе-бе	бе-ра	бук-вар	би-лет

Нашето бебе

Имаме си бебе. Казва се Бонка. И баба се казва Бонка.

Мама е на работа. Аз и баба бавим бебето. То се смее, а баба му пее:

— Бабина Бонка — бонбонка!

бъб-ри
бъб-рек

вър-ба
Вър-бан

прах
брах

бур-кан
ба-ра-бан

Барабан

Бате Васил купи на Борко барабан.
Ах, какъв хубав барабан! Събрахме се
у Боркови.

Борко бие барабана. Бие силно: бум, бум, бум.
Славка тропа, пее Ана. Колко песни, колко шум!

ба	би	бе
па	пи	пе

Б | Л о о | Ъ Ъ Ъ | Ъаса
Ъ | се казва | Ъотна.

Йй

сла-вей
сла-ве-и

шей-на
шей-ни

мой
мо-и

Бой-ко
Стой-ко

Утро

— Бойко! Бойко, ставай!

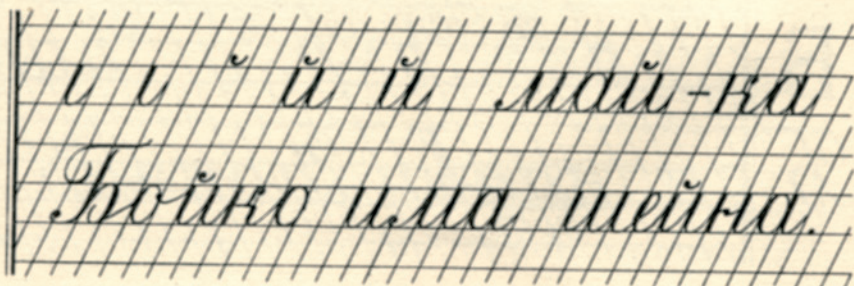
— Спи ми се, майко!

— Ставай, ставай! Виж какво има навън!
Бойко стана бързо.

— А-а! Колко снежинки! Клоните и покривите са побелели! Ура! Пак е време за шейни.

Й

й

рой	твой	кой	кра-вай	за-вой
той	тво-и	ко-и	кра-ва-и	за-во-и

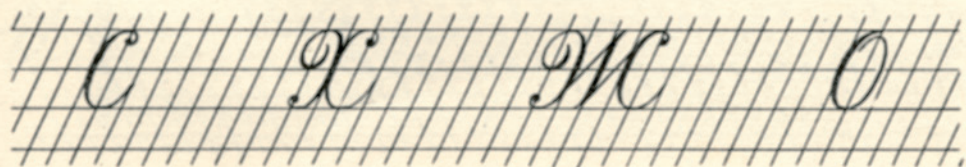

Нови кьнки

Стойко бързо се плъзна по пързалката.
 — Хей, ура! — извика той. — Имам нови кьнки!

Стойко мина край Бойка. Направи завой. Хвана Бойка за ръка. Те леко се понесоха по пързалката.

Весело е на пързалката.

сак-сий-ка
сак-си-и

Сий-ка
Марий-ка

за-ши
за-ший

у-ми
у-мий

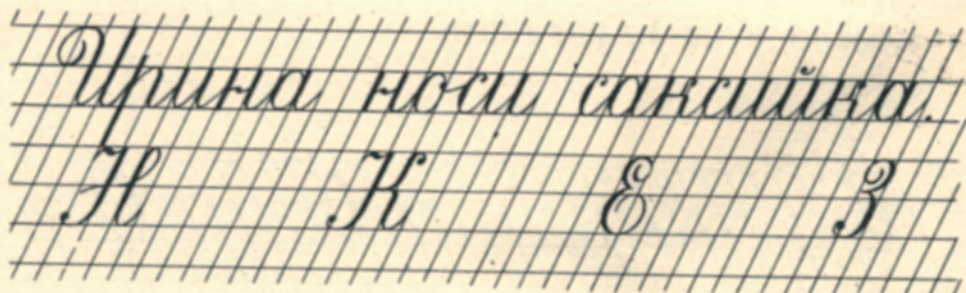
В първи клас

— Какви хубави саксии имате, Марийке! Навън е зима, а тук е като пролет! — каза пионерката Сийка.

— Ние сами поливаме саксиите! — похвали се Марийка.

Сийка се усмихна и каза:

— Първи клас, първи клас,
как е хубаво при вас!

Йон-ко
Йов-ко

Йов-ка
Йо-то

Гру-йо
Пе-йо

Сто-йо
Стой-ко

Познай

Кака Йовка се върна от пазар. Носеше разни покупки. Йонка запита каква си:

— Какво ми носиш, како?

— Познай, Йонке! Без език е, а разказва.

— Книжка! — каза бързо Йонка.

Й | Й | Й | Йонко е брат
Й | на Пею и на Сийка.

Д д

дом	ден	шу-ма	де-сен	дър-во
дай	дим	ду-ма	те-сен	дър-вар

У дома

Стъмни се. У дома е топло и светло.

Баба ми плете жилетка. Бате Владимир разказва урока си, а татко слуша. Мама храни бебето. Аз и каква Йорданка нареждаме масата.

Колко е хубаво у дома!

Д | о о о у у у д д д
д | Неда донесе презида.

дъ-бо-ве
дъб

жъ-лъ-ди
жъ-лъд

дъ-но
дъ-нер

Дъб

Висок и клонест дъб расте край село. Стар е дъбът. Дънерът му е дебел и напукан.

През есента от клоните му падат едри жълди. Ние събираме жълдите за разсадника.

да	ди	де
та	ти	те

Д | Д Д Д Д Д Донка
Д | събира жълди.

Чч

ча-ша
чуш-ка

ко-вач
ме-тач

птич-ка
срич-ка

кон-че
клон-че

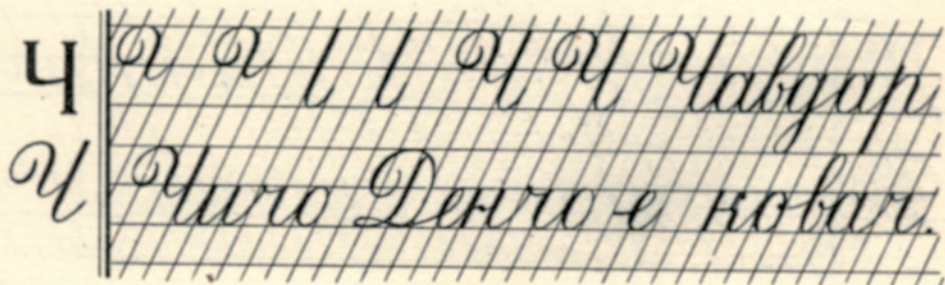

Чавдар

Зима е. На черештата писукат врабчета. Прелитат от клон на клон.

Чавдар обича птичките. Той окачи хранилка на черештата. Постава трохици. Врабчетата кълват и весело чуруликат:

— Чик-чирик! Чик-чирик!

че-реш-ка
дреш-ка

че-та
чет-ка

мом-че
дръв-че

Черешки

Чичо Денчо се завърна от разсадника. Донесе ни две хубави черешови дръвчета. Всички у дома се зарадваха.

Посадихме дръвчетата.

Чичо Денчо ни поръча:

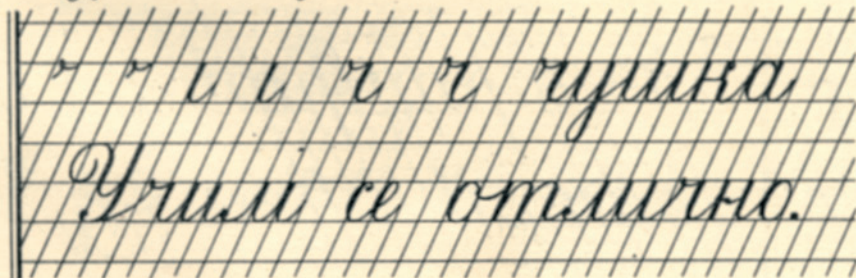
— Поливайте често дръвчетата! Те дават сочни и сладки плодове.

*Обягам, обягам
черешки червенки -
по двенки, по тринки,
на дръжски зеленки.*

Ч

ч

Г г

го-ра
га-ра

ге-рой
ге-ро-и

гъ-ба
гу-ма

вра-го-ве
враг

иг-ла
иг-ра

Дете-герой

Митко Палаузов беше малък, но стана партизанин. Отиде с родителите си в гората.

Митко се биеше смело с враговете. Той загина за нашата свобода.

Всички обичаме този малък герой.

Г | г | гора, враг, игла
г | Райчо е герой.

дру-гар
дру-га-ри

пъл-зи
плъз-га

гри-ва
кри-ва

гън-ки
кън-ки

На пързалката

Гошо взе новата си шейна. Отиде на пързалката. Там намери много другари. Те се спускаха един след друг.

И Гошо се спусна по пързалката. Шейната му не се плъзга, а лети. Гошо се смее и пее:

*Падай, падай, снежно,
падай, не преставай;*

*ти, шейна крилата,
всички надминавай!*

Г | Г Г Г Г Г Гадка и
Г | Ганка са другарки.

Цц

Цан-ко

Цон-ка

ло-вец

ле-тец

ръ-це

ли-це

де-ца

пер-ца

Цанко

Цанко си направи малък самолет. Пусна го да лети. Ветрецьт поде самолета. Понесе го към облаците. Децата се радваха и викаха:

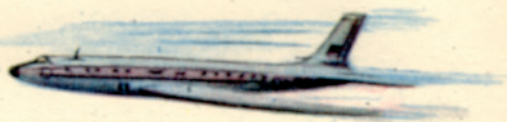
— Ура! Ура!

Учителката каза:

— Браво, Цанко! Когато пораснеш, стани летец!

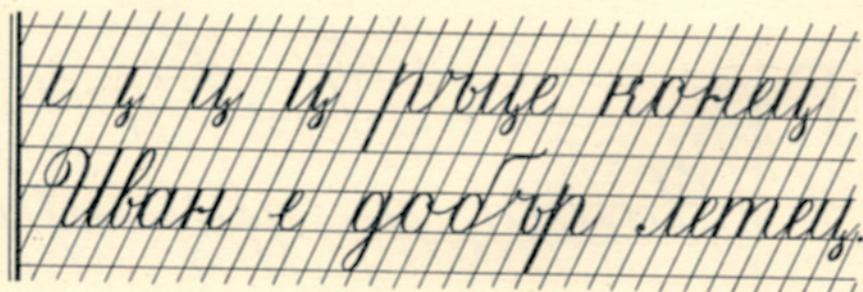
Татанка

*Не е птица, а лети;
не е брълибар, а брълиш.*

Ц

ц

пти-ца
ли-си-ца

хра-на
хра-ни-ца

хвър-чи
цвър-чи

ръ-ка
ръ-ка-ви-ца

Лисица и зайче

Зима е. Гладни птици хвърчат по дърветата. Зайчето се е свило под един храст и си мисли:

— Къде ли има храница за мене?

Лисицата зърна зайчето. Тръгна тихо към него.

Зайчето чу стъпки и хукна из гората. Не можа да го хване лисицата.

Ц | Ц Ц Ц Ц Ц Ц Цанко
Ц | Цена има ръкавици.

сес-тра	стра-на	здра-ва	сто-пан-ство
сес-три	стра-ни	здра-вец	сто-пан-ства

Опитно поле

Вижете нашето опитно поле! От всички страни е оградено с хубав жив плет.

Тук ние сме посадили домати, пипер, зеле, слънчоглед и други зеленчуци. Сами ги поливаме, копаем и плевим.

Хубаво е нашето опитно поле!

Скоропоговорка .
 Здравко здравец бере.
 Бере. Здравко, здравец.
 Здрав да си ми. Здравко!

Ъ Ъ Ъ Ъ Ъ Ъ Ъ
 Ъ Теню е от село Ълен.

Катето и Здравка

Катето и Здравка
са сестрички —
две засмени, малки
ученички.
Рано стават,
бързо се измиват,
спретнати и чисти
в клас отиват.

Това е вец

Това е св.

Това е . . . о . . .

Това е . . . а . . .

Яя

вир
я-зо-вир

я-го-да
я-бъл-ка

зми-я
зна-я

пи-я
пе-я

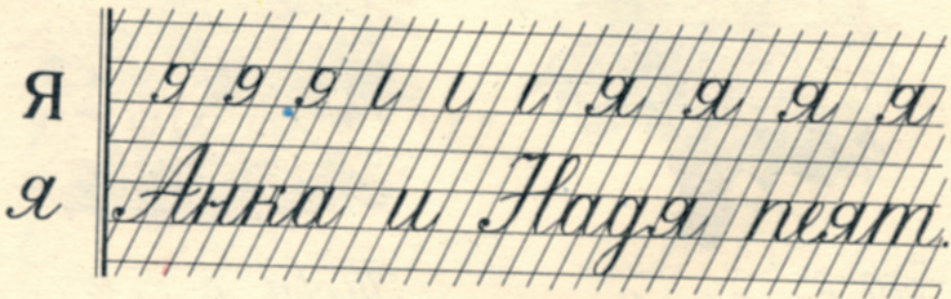

Язовир

Горе чак от планината слиза с весел шум реката. Бърза, тича, без да спира. Накъде? — Към язовира.

Сбират се водите сини и подкарват те машини — та в селата, в градовете, електричество да свети.

Язовирът в долините пуска по канал водите — та когато има суша, пак да зреят жълти круши, сладки ябълки и дини, сочни ягоди в градини.

бя-ла | сняг | го-ля-ма | вся-ка | бряг | ка-на
 бе-ли | сне-го-ве | го-ле-ми | все-ки | бре-го-ве | ка-ня

Лиляна

Лиляна има здрави зъби — бели като сняг.
 След всяко ядене тя ги мие с четка и паста.

Лиляна често си пее:

„Нека са бели
 моите зъбки,
 както в гората
 младите гъбки!

Нека са чисти,
 нека да светят,
 никога болка
 да не усетят!“

Пословица

Чистотата е половина здраве.

Я Я Я Я Я Я Я Я Я Я
 Я Я Я Я Я Я Я Я Я Я

го-ра	цве-те	ло-за	пла-ва	да-ва
го-ря	цве-тя	ло-зя	пля-ва	да-вя

Буря в гората

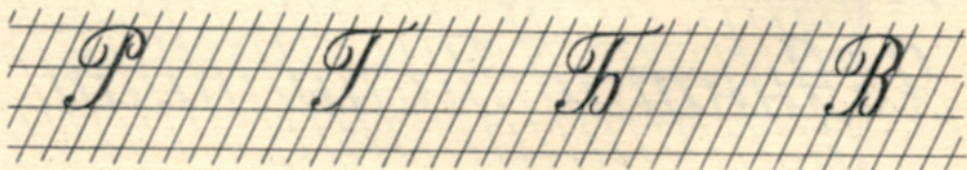
През лятото ходихме с кака Янка в гората. Набрахме си ягоди и цветя.

Изведнаж се изви силна буря. Задуха. Засвятка и загърмя. Ние се скрихме в близката колиба.

Бурята скоро премина. Слънцето огря окъпаната гора. Птичките отново запяха. Гората стана по-хубава, по-свежа.

Татанка

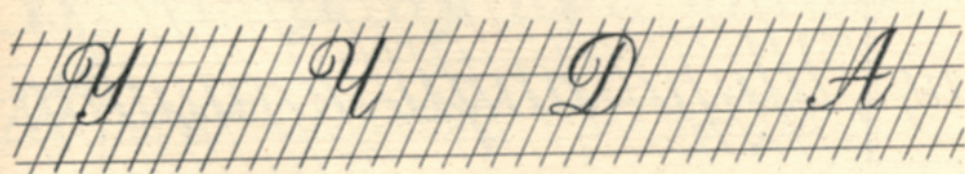
Лете се обливча, зиме се събличча.

Елха

В цялата наша
славна родина
чакаме с радост
Нова година.

Пълна с играчки
свети елхата,
а най-отгоре
грее звездата.

Щ щ

щу-рец
щър-кел

пе-щи
пещ

но-щи
нощ

о-гън
о-гни-ще

Щурче

Пее зад огнището
мъничко щурче,
спомня ни за лятото
с весело гласче.

Пей, щурче, за ручея
с бистрата вода!
Пей ни за поляните
с белите стада!

Пак ще дойде лятото,
китки ще берем,
а сега на топличко
приказки четем.

Щ

и и ъ щ щ щ щ щурец

щ

Щаро пази кълцата.

къ-ща
ле-ща

връ-ща
хва-ща

щър-ке-ли
гу-ще-ри

кле-щи
кре-щи

Щъркели

На върбата зад къщи
има щъркелово гнездо.
Там щъркелите отглеждат
своите щъркелчета.

Нощем щъркелите по-
чиват. Щом се съмне, оти-
ват в ливадите за храна.
Хващат жаби, змии, гу-
щери, скакалци.

Ние гледаме щърке-
лите и пеем:

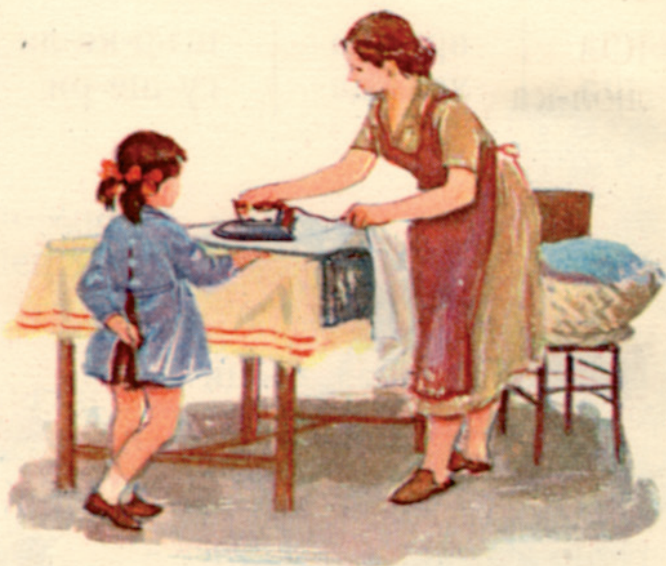
Щъркел шарен, я кажи,
цяла зима где бе ти?
И защо тук не стоя,
както ние у дома?

Щ Щ Щ Щ Щъркелът
Щ е полезна птица.

Ю ю

ю-ти-я
ю-ти-и
ю-нак
ю-на-ци
Юл-ка
юз-да
юр-ган
юм-рук

Юлка

Юлка гладеше. Влезе майка ѝ. Взе ютията и каза:

— Бавно движиш ютията, Юлке. Роклята ще изгори. Ето как се глади.

Майка ѝ започна да движи бързо горещата ютия. После я подаде на Юлка.

Юлка продължи да глади. Тя гладеше така, както я научи майка ѝ.

а	у	о
я	ю	йо

Ю | 1 - 0 Ю Ю Ю ютия
ю | Феда глади с ютия.

Юл-ка
люл-ка

лю-ляк
лю-ле-е

дю-ля
дю-ли

тю-тюн
гю-веч

Любка и Калина

Лятото отмина.
В люлка се люлеят
Любка и Калина,
весело си пеят:

— Есенният вятър
листи нека брули,
нека по земята
падат зрели дюли.

Нищо, че в горите
няма пойни птички.
Ние сме честити,
че сме ученички!

лу
лю

ду
дю

ту
тю

гу
гю

Ю | Т - О Ю Ю Ю Ю
Ю | Любка се люлее.

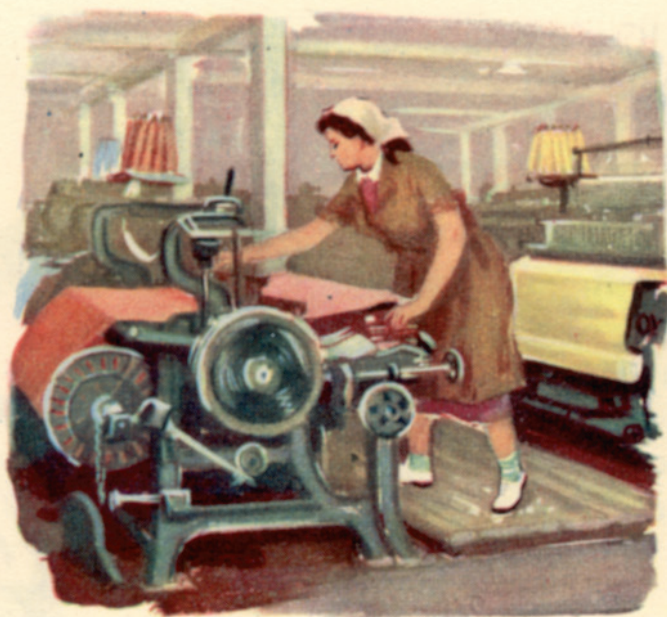
Ф ф

фур-на
фер-ма

фи-дан-ка
Да-фин-ка

фа-бри-ка
фо-то-граф

ка-фе
ко-фа

Ударничка

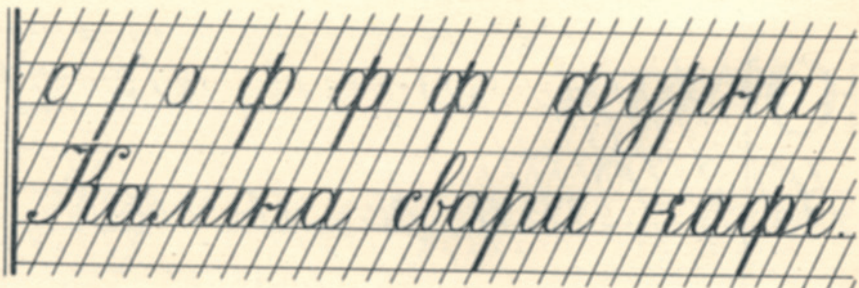
Стефка Филипова е тъкачка. Тя работи в голяма нова фабрика. Тъче платове. Тъче най-бързо и най-хубаво от всички. Затова е ударничка.

Вчера имахме радостен ден. Стефка Филипова посети нашия клас. Разказа ни как е станала ударничка.

Повикахме фотоаграф. Той ни направи снимка с нашата гостенка.

ф

ф

фай-тон
фас-тъ-ци

кар-тоф
фа-сул

ку-фар
ко-фар

лю-пя
лю-пил-ня

Във влака

Филип и татко му ще пътуват за София. Те отидоха до гарата с файтон.

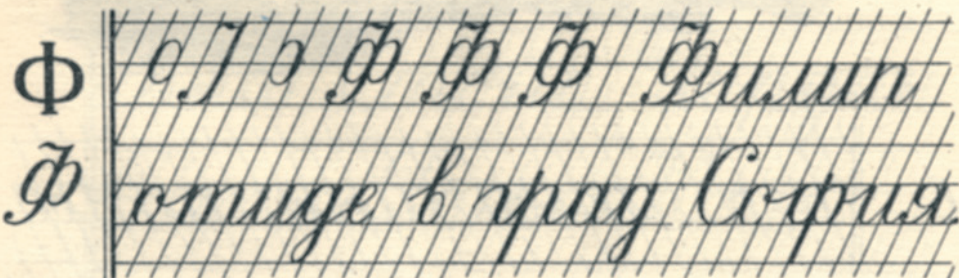
Влакът пристигна. Филип и баща му влязоха в едно купе и седнаха. След малко дойде един старец. Той носеше голям куфар. Всички места бяха вече заети.

Като видя стареца, Филип стана и каза:

— Седни, дядо!

Старецът благодари и седна.

Влакът тръгна.

Ъ

КОН	СИН	ле-ля	ми-нъор
КО-НЪО	СИ-НЪО	ле-льо	шо-фъор

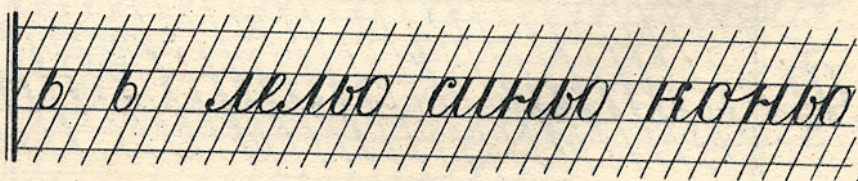
Миньорче

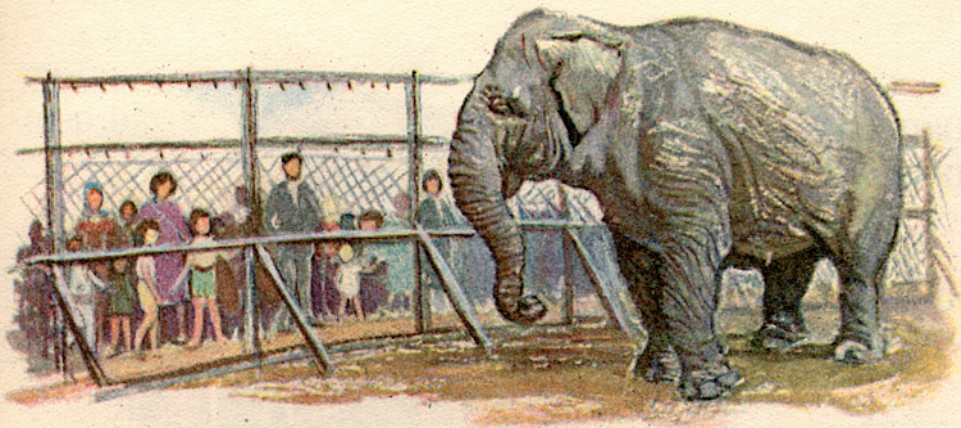
Миньор е моят татко,
 миньор ще съм и аз.
 Ех, само да порасна,
 пък вижте ме тогаз!

Ще къртя както татко
 коравата скала
 и въглища ще пращам
 в градчета и села.

Ъ

Кольо в София

Кольо отиде в София на гости у леля си.
Един ден тя му каза:

— Днес ще ви заведе с Петьо в зоологическата градина.

Кольо много се зарадва.

Обиколиха цялата градина. Видяха лъва, слона, мечките и разни други животни. Кольо стоя най-много при маймунките.

— Гледай, гледай, лельо! — викаше той. — Как пъргаво скачат! Като се върна на село, всичко ще разкажа.

ЛО

НО

ТО

ФО

СО

ЛЪО

НЪО

ТЪО

ФЪО

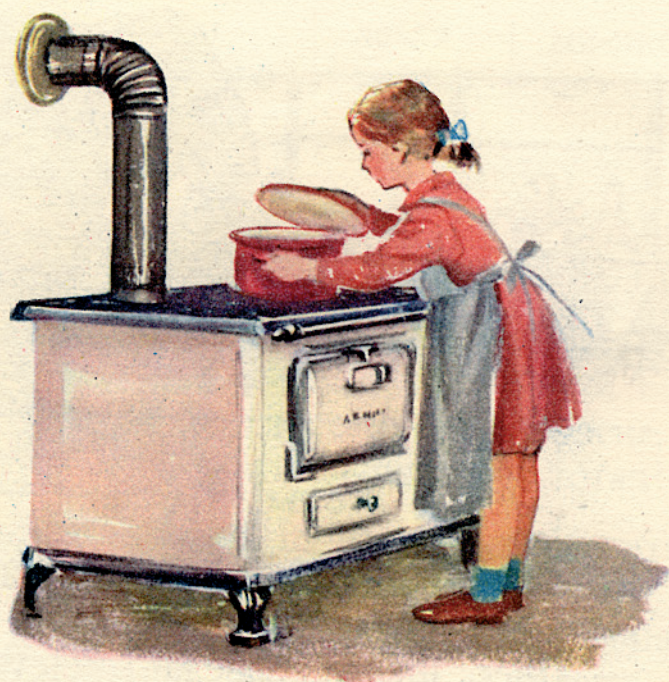
СЪО

Леля Стойо Йордан
Петьо Татчо Косво

ДЖО-БО-ВЕ
ДЖОБ

БО-Я
БО-Я-ДЖИ-Я

ДЖАН-КА
ТЕН-ДЖЕ-РА

Малката къщовница

Надежда Бояджиева е отличничка в класа. Всички я сочат за пример.

Вчера Надеждината майка сложи сливи в една тенджера. Поръча на дъщеря си да свари компот и отиде на работа.

Надежда свари компота. На обяд майка ѝ каза: — Хубав компот си сварила, Наде! Ти ще станеш добра къщовница.

Напиши:

Кухненски съдове: тенджера,

гу-бя
вър-вя

мо-ля
га-зя

пом-ня
чу-пя

но-ся
ле-тя

Мила лелю,
От сърце ти благодаря за
хубавата книга. Получих я
на рождения си ден.

Книги ми подариха и някои
мои другарки. Матко пък ми
купи хубава етажерка. На нея
аз наредих всичките си книги.
Направих си малка библиотека.

Много поздрав: Светла

На река Стунджиса има голем язовир.

АЗБУКА

Аа	<i>Аа</i>	Пп	<i>Пп</i>
Бб	<i>Бб</i>	Рр	<i>Рр</i>
Вв	<i>Вв</i>	Сс	<i>Сс</i>
Гг	<i>Гг</i>	Тт	<i>Тт</i>
Дд	<i>Дд</i>	Уу	<i>Уу</i>
Ее	<i>Ее</i>	Фф	<i>Фф</i>
Жж	<i>Жж</i>	Хх	<i>Хх</i>
Зз	<i>Зз</i>	Цц	<i>Цц</i>
Ии	<i>Ии</i>	Чч	<i>Чч</i>
Йй	<i>Йй</i>	Шш	<i>Шш</i>
Кк	<i>Кк</i>	Щщ	<i>Щщ</i>
Лл	<i>Лл</i>	Ъъ	<i>Ъъ</i>
Мм	<i>Мм</i>	Ь	<i>ь</i>
Нн	<i>Нн</i>	Юю	<i>Юю</i>
Оо	<i>Оо</i>	Яя	<i>Яя</i>

Радостта на Ваньо

Ваньо се върна от училище много весел. Още от вратата започна да подскача от радост.

Всички го загледаха учудени.

— Какво има, Ваньо? — запита майка му.

— Днес свършихме буквара. Изучихме всички букви. Вече сам ще си чета приказки.

Татанки

Бяло поле-черно семе; Листа ила-дърво не е;
с ръце го сеем, шито е, дреха не е;
с очи го берем. разказва, човек не е.

Що е то?

Що е то?

Кокиче

Февруарски вятър вее,
сребърно звънче люлее.

А звънчето чудновато
със езиче чисто злато.

— Зън-зън, зън-зън!
Ставайте от зимен сън,

минзухари, кукуряци,
теменужки из трънаци!

Аз съм вашето сестриче
ранобудното кокиче.

Кой какво прави

Котката...

Конят...

Кокошката...

кълве зърна

лови мишки

пасе трева

Пиши така:

Котката лови мишки.

Врана и лисица

Враната намерила късче сирене и кацнала на едно дърво да си хапне.

Видяла я лисицата.

Дошла под дървото и рекла:

— Врано, вранчице, колко си хубава! Какви лъскави черни пера имаш! А какъв ли пък ти е сладък гласецът! Запей, мимичка, да те послушам!

Полъгала се враната от ласкавите думи на лисицата, отворила човка и гракнала:

— Га, га!...

Сиренето паднало от устата ѝ. Лисицата го грабнала и избягала.

Дорчо

Една зимна вечер аз и брат ми впрегнахме Дорчо в шейната. Тръгнахме към града по работа. Изведнаж задуха вятър и понесе вихрушки сняг. Стана съвсем тъмно. Скоро загубихме пътя.

Дорчо се спря. Не знаем накъде да вървим. А вихрушката носи сняг — ще ни затрупа. Нима така ще си замръзнем тука?

Брат ми отпусна юздите на Дорчо и каза ласкаво:

— Хайде, Дорчо, води ни, миличък!

Дорчо постоя малко, изправи глава и подуши наоколо. После се отмести полека и тръгна. Вървя, вървя той през заснеженото поле без път и ни върна у дома.

Умният Дорчо!

В гнездото

Силен нощен вятър огъна клоните на старите дървета. Те изпращяха. Гнездото на заспалата птица се наклони. Едно голокрило пtiченце тупна на земята и жално записука. Разтревожена изхвъркна майката. Втурна се да го дири наоколо.

— Де си, мое чедо? — сякаш питаше тя.

Блесна светкавица. Огря полянката. Птицата съзря рожбата си. За един миг я грабна и я повдигна към топлото гнездо.

Закапаха едри дъждовни капки. Двете пtiченца се навряха под мекото майчино крило. Тихо затвориха очи.

Майката остана будна с разперени криле над тях.

Въпроси

1. Що огъна клоните?
2. Какво падна от гнездото?
3. Кой го вдигна в гнездото?

Братя

Далече на север
и в топлия юг,
вред има дечица,
тъй както и тук.

И жълти, и черни,
и с руси косички
еднакво са умни,
еднакво добрички.

Навсякъде имам
сестрички и братя
и поздрав сърдечен
на всички ще пратя.

Допишете изреченията:

Анка има нова

Бойко си купи шарена

Ваньо донесе хубава

Пиши така:

Анка има нова рокля.

Мир

Ясно да ми грее
слънцето в небето,
весело да пее
птиченце в полето,

да растат честити,
румени децата —
трябва мир да има
вредом по земята!

*Мир е нужен за децата,
както слънце за цветята.*

Христо Ботев е велик поет и борец за свобода. Той е написал много хубави стихотворения. Загинал е за свободата на нашия народ.

Горо, горо, майко мила...

Горо, горо, майко мила,
толкоз годин си хранила
мене, горо, юнак стари
с отбор момци и другари—
храни, горо, таквиз чеда,
дорде слънце в света гледа;
дорде птичка в тебе пее,
тоз байрак да се ветрее!

Хр. Ботев

Христо Ботев е велик поет.

Иван Вазов е народен поет. Той обичал своята
родина. Написал е много хубави книги.

Аз съм българче

Аз съм българче! Обичам
наште планини зелени;
българин да се наричам
първа радост е за мене!

Аз съм българче! Свободно
в край свободен аз живея.
Всичко българско и родно
любя, тача и милея!

Ив. Вазов

Родина

Високи сини планини,
реки и златни равнини;
небето като от коприна —
това е моята родина!

Обичам те, земя голяма,
тъй както си обичам мама;
тук мила ми е всяка птица
и всяка мъничка тревица.

